

Зоран Милошевић*

ТОТАЛИТАРНИ ПОКРЕТИ И ИДЕЈЕ НА ИСТОКУ ЕВРОПЕ**

Сажетак

Реинкарнација фашизма догађа се у одређеним деловима Европе због потреба крупног западног капитала да заузимањем „источне европске територије“ дође до нових сировина и јефтине радне снаге. У том смислу се од стране САД и Европске уније подржава оживљавање фашистичких традиција, тј. мржње према Русима код њихових суседа, као и ближих народа (у територијалном смислу), мислимо на Прибалтичке државе, Украјину, Румунију...). Оживљавање фашистичких традиција, између осталог, намеће се и политиком условљавања „придруживања Европској унији“ ради „Европске перспективе“ ових држава.

Кључне речи: Фашизам, политика, Србија, Европска унија, САД, Русија, савременост, источна политика, политичке институције

Други светски рат, који су изазвали фашисти, је један од најтрагичнијих и најкрвавијих оружаних сукоба у историји човечанства, с обзиром на процену да је погинуло најмање 55, а рањено 35 милиона људи, од чега, што је посебно интересантно, припадници оружаних формација чине само 10 посто од укупног броја жртава.

* Институт за политичке студије, Београд

** Овај рад је настао у оквиру пројекта бр. 179009, који финансира Министарство просвете и науке Републике Србије

Током шест година Другог светског рата, у њему је учествовала 61 држава, мобилисано 100, а погинуло између 55 и 60 милиона људи. Рат је формално завршен 9. маја 1945. године када је немачки фелдмаршал Вилхелм Кајтел потписао акт о безусловној и коначној капитулацији немачких оружаних снага у Берлину, док су у име чланица Антифашистичке коалиције свој потпис на документ ставили совјетски маршал Георгиј Жуков и британски генерал Артур Тедер. Иако је Други светски рат званично завршен 2. септембра 1945. године у Токијском заливу где је потписана безусловна капитулација Јапана, којој је претходило америчко бомбардовање Хирошимае и Нагасакија атомском бомбом, симбол слома фашизма и коначног обрачуна великог дела света са сулудом идејом о стварању новог поретка представља управо 9. мај. Тај датум означио је и крај Великог отаџбинског рата који је СССР водио против нациста и њихових европских савезника у трајању од 1.418 дана. На Источном фронту уништено је 75 одсто нацистичких дивизија, а две трећине укупног броја жртава чини 26.225.000 совјетских грађана. У знак сећања на њих сваке године се Дан победе над фашизмом обележава традиционалном војном парадом на Црвеном тргу у Москви.¹

Фашизам је настао као полемички и теоријски појам и ово двојство је и данас присутно код теорија о фашизму. Сам термин, који је први користио Мусолини, садржински је празан и неодређен: *fascio* је савез, удружење, а фашисти су савезници. Појам фашизам остао је једна од кључних речи XX века, имао је властиту историју и утицао је на историју. Отуда је историја теорија о фашизму у ствари историја различитих облика антифашизма. С обзиром на разноврсност фашистичких режима и покрета данас превладава мишљење да нема јединствене теорије о настанку фашизма и да истраживање мора бити у методолошком погледу плуралистичко и компаративно. Премда је општи појам фашизам нужан, ипак би морао бити прилично диференциран. То је антисоцијалистичка, антилиберална, антимодерна шовинистичка идеологија са различитим уделом антисемитских, окултних, митологијских, романтичарских садржаја и особеном мили-

1 Маја Čanović, „Koliko je fašizam koštao svet“, 09 maj 2011., <http://www.akter.co.rs/drutvo/3631-koliko-je-faizam-kotao-svet.html>

тантном политичком културом. Фашистичке партије јављају се унутар капитализма и тзв. друштава у транзицији и ослањају на одређене слојеве овог друштва, а никада унутар развијеног социјализма.²

За разлику од проучавања класичног фашизма које је, упркос неслагањима, ипак достигло завидну фазу синтезе, биланса и упоредивости, код истраживања савременог десничарског екстремизма и фашизма влада потпуна непрегледност и хаотичност у погледу терминологије, појмова и предметног разграничења. Користи се више појмова: десни екстремизам, десни радикализам, десни популизам, неофашизам, неонацизам итд. Нова идејно-политичка поларизација тражила је измену појмовног и теоријског апарата код проучавања екстремне деснице (антитоталитаризам и антипопулизам нпр. потискују класични антифашизам). У исто време требало је изнова разграничити сродне појмове као што су: шовинизам, расизам, ксенофобија, етноцентризам и сл. Из мноштва нових појмова фашизам се могао издвојити само уколико се познавала историја теорија о фашизму.

Савремени модерни идеолошки жаргон (свеопште позивање на правну државу, поделу власти, демократију, на идеализоване наддржавне творевине или међународне цивилне и војне организације) веома успешно замагљује дубље циљеве политичких покрета, њихов успех, брзи развој и отежава препознавање основног усмерења.³

Требало би уочити тачке континуитета и дисконтинуитета између старог фашизма и нове екстремне деснице, друштвена изворишта и обрасце манипулације, ирационалну и плански дозирану фашизацију код разнородних савремених покрета и режима. Глобализација политике и “космополитизам” савременог мултинационалног капитала рађају нове облике реакције фашистичког типа који се прилагођавају окружењу, али каткад отворено својатају традицију и фашистичке узоре. Данас на пример, у Европској унији има око пет милиона странаца па је она због гипкије интеграције упућена на грађанско, а не етничко схватање нације. *Jus sanguinis* (крвно право) на ком је почивала традиционална конзервативна за-

2 „Kako razlikovati novi fašizam od njegove klasične razvijene verzije“, <http://forum.srpskinacionalisti.com/viewtopic.php?f=1&t=3258#p30079>

3 Исто.

мисао народа и нације постало је анахроно. Упркос томе, у великом делу Европе после ишчежавања комунистичког интернационализма дошло је до нагле етнизације политике, што је олакшало испољавање “лудистичких садржаја” у субкултури угрожених - мржње према странцима и мањинама да би се превазишла отуђеност свакодневнице. Ако су класичне теорије о фашизму биле више упућене на разумевање институционалне стране фашизма (систем, партија, идеологија) нове би више требало да се позабаве неинституционализованим отпорима и дифузним неидеологизованим покретима лица захваћених кризом. Најпосле, колико је савремени десни екстремизам резултат постмодерне, а колико остатак класичног фашизма?⁴

У чему је разлика између класичног фашизма и савремене европске екстремне деснице? Фашизам је ауторитарни национализам који садржи расизам, антисемитизам, антикомунизам, брани корпоративно-сталешку визију ситно-буржоаског капитализма, а у организационом погледу располаже милитаристичком партијом са оружаним партијским трупама и харизматским вођом. Препознатљив је и по снажном шовинистичком романтичарском величању властите, тобоже, угрожене нације уз жестоку критику космополитских струја које изнутра разарају заједницу крви и тла. Савремена европска екстремна десница оспорава космополитизам и декаденцију модерне, противи се мешању народа и раса јер то угрожава национални и европски идентитет, враћа се миту и пред-просветитељској традицији, противи се материјализму атлантско-америчког запада и истиче борбени пан-европски, римокатоличко-протестантски и западњачки поглед на свет. Етнизирање политике огледа се у заговарању права народа против “идеологије о људским правима”, а подвлачењем културних разлика међу народима ублажава се стари расизам. Ови општи идејни обраци допуњавају се локалним садржајима и предрасудама.⁵

Фашизам је и данас велика опасност за савремена друштва. Иако је настао као италијанско-немачко-јапански про-

4 Исто.

5 Исто.

јекат он је заразио и многе друге. Подаци из Другог светског рата то убедљиво сведоче.

Из историје и школских уџбеника познато је да су Немци одговорни за масовно убиство шест милиона Јевреја, али и других народа (што се мање спомиње). Међутим, јавност је мало упозната да су и многи други народи инспирисани фашизмом помагали Немцима да изврше своју злу мисију, али и да под њиховом заштитом реализују своје мрачне политичке циљеве.⁶ Прећуткује се да део Украјинца, Литванца, Летонца, Естонаца, Румуна, Хрвата... такође имају кржаве руке. Код неких народа, као код Хрвата, то је била опште-национална идеја и политика. Дочек фашистичких војника, 1941. године, у Загребу био је масован и крајње еуфоричан. Слично је било и код Естонаца...

Стручњаци као што је Дитер Пол из Немачког института за савремену историју процењују да је више од 200.000 странаца – отприлике исто колико и Немаца и Аустријанаца - “припремало, извршавало и помагало у извршењу убистава”. Често су били исто онолико немилосрдни као и Хитлерови кољачи.⁷

Шта је навело румунског диктатора Јона Антонескуа и његове генерале, војнике, службенике и румунске сељаке, да побију 200.000 Јевреја (а можда и двоструко више) “на своју руку”, како је рекао историчар Армин Хајнен? Зашто су балтички ескадрони смрти убијали по немачком наређењу у Летонији, Литванији, Белорусији, Украјини и Русији? И зашто су немачке *Einsatzgruppen* - паравојне “интервентне јединице” под руководством СС-а - тако успешно наводиле нејеврејско становништво да изврши погром од Варшаве до Минска?

Потпуно је неспорно да се холокауст никад не би догодио да није било Хитлера, шефа СС-а Хајнриха Химлера и многих других Немаца. Али исто тако је сигурно “да Немци не би могли сами да побију милионе европских Јевреја”, каже историчар из Хамбурга, Михаел Вилд.

У пољима смрти дуж источне Европе, на сваког немачког полицајца било је по 10 локалних помагача. Исти однос важио је и за друге логоре. Не за Аушвиц, јер су њиме упра-

6 „Hitlerovi evropski pomagači“, 24.06.2009., <http://www.pescanik.net/content/view/3333/1134/>

7 Исто.

вљали скоро искључиво Немци, али да, за Белзец (600.000 жртава), Треблинку (900.000) или Демјањуков Собибор. Тамо је шачици СС-оваца помагало око 120 украјинских чувара.⁸

Без њих, Немци никад не би успели да убију 250.000 Јевреја у Собибору, каже бивши логораш Блат. Украјинци су чували логор, изводили Јевреје из вагона и камиона након доласка у логор и батинама их утеривали у гасне коморе.

Та застрашујућа бројка намеће неугодна питања, и берлински историчар Гоц Али је почео да их поставља пре неколико година: да ли је такозвано коначно решење заправо било “европски пројекат који се не може објаснити само посебним околностима у немачкој историји?”⁹

С обзиром да се фашизам, очигледно, поново оживљава, постоји друштвена и научна потреба да се он поново проучава. У том смислу наша хипотеза, коју ћемо покушати да докажемо гласи да је савремени фашизам резултат постмодерне, тј. тежње САД и људи који је контролишу да створе „нови свет“ или Нови светски поредак са једном светском владом за нашу планету. У том смислу фашизма се (зло)употребљава, јер овом поретку су потребни екстремисти као јуришници на „непослушне владе и државе“ у „хришћанском“ делу света, као што муслиманске екстремисте користе у свету где у доминантном броју живе припадници ове вероисповести.¹⁰

САД и (нео)фашизам

Руси су постигли историјски успех. Истерали су ђавола на чистину. Сада се јасно види ко је у свету бео, а ко црн, ко анђео, а ко ђаво. Наиме, како преноси ТВ станица „Раша Тудеј“ 23. децембра 2010. године у извештају Анастасије Чуркине из Њујорка, Русија је у Генералној скупштини Уједињених нација предложила Резолуцији која позива чланице да се

8 Исто.

9 Исто.

10 Види опширније о томе: Данило Лазић, „У мисији Новог светског поретка“, *Печат*, бр. 170, Београд, 17. јун 2011, стр. 10-14.; Зоран Милошевић, „Ко су ‘Муслиманска браћа’“?, *Печат*, бр.171, Београд, 24. јун 2011, стр. 53. Упор.: Ивица Стојановић, „Глобализација – орвеловска визија економије Вавилона“, *Национални интерес*, бр. 1, Београд, 2011, стр. 277-298.

боре против прослављања фашизма.¹¹ Резолуцију је подржало 129 држава, а против су биле САД, једина од великих држава. Другим речима, 129 држава је казало да оне хоће да се боре против прослављања фашизма на својим територијама, а Америка је казала сасвим супротно – да је потребно славити фашизам и нису потписали предложени документ. Ово је посебно интересантно јер су САД ратовале против фашизма током Другог светског рата, а сада им он не смета. Да ли зато што САД фашисте (опет) истурају у прве борбене редове против Русије? Чак су Иран и Израел постигли сагласност по овом питању, што се никада није догодило, а Америка је кренула против свих.¹²

У САД поводом овог догађаја сви ћуте и званичници и медији. Међутим, током ове године у САД су објављени документи који су посведочили да је после Другог светског рата дошло до сарадње ове државе са бившим нацистима. Циљ сарадње је био борба против СССР-а. Ради се о сарадњи са најокорелијим нацистима (Waffen SS) који су били задужени за операционализацију фашистичких циљева у живот. Они су спроводили етничка чишћења и извршили многе преступе против човечности. Са овим људима САД су започеле сарадњу после слома нацистичке Немачке. Посебно је интересантно да су балтички СС батаљони преживели рат и обрели се у САД – и са њима је такође започета сарадња, са циљем да се победи СССР.¹³

Латвија је јединствена држава у свету која данас слави своје војнике припаднике СС батаљона као хероје и назива Русију окупатором, иако се Русија борила против фашизма. Латвија организује параде својих СС-оваца и уништава споменике совјетским војницима, а најновији догађај у Скупштини ОУН показују ко стоји иза тога.

Професор универзитета Крис Симпсон о томе каже: „То је био систематичан програм америчке владе, а посебно обавештајних служби. У циљу добијања информација они

11 Анастасия Чуркина, „Америка отказалась осудить фашистов“, „RT“, Россия, 24. 12. 2010.

12 Види: Зоран Милошевић, „Америка и фашизам“, *Печат*, бр. 147, Београд, 2011.

13 Види: *Мировые войны XX века*, Кн. 3, Вторая мировая война, Исторический очерк. Москва, 2002. стр. 397.

су користили избеглице из Прибалтика, а међу њима је било много фашистичких преступника или бивших колаборациониста. То је довело до ситуације да свако ко је изјавио да је борац за слободу или антикомуниста из Источне Европе аутоматски је био поштован или га чак схватали као хероја. Међутим, ако погледамо стварно стање многи од тих људи били су фашистички сарадници¹⁴. Ово на најбољи начин показује како су прокламовани принципи и вредности у САД били само гола демагогија.

Историчари ово тумаче жељом САД да се покажу као безгрешне, тј. да оне током историје нису чиниле никакве грешке. Чак сматрају да је овакво понашање Американаца део њиховог менталитета – не желе да гледају уназад и признају своје грешке.

Током 2001. године ЦИА је отворила своју архиву о сарадњи ове службе са нацистима. У њима се јасно види да су сарадници СС и ГЕСТАПО-а који су били осуђени од међународног трибунала добили запослење у ЦИА, односно да су постали сарадници ове службе. „Нема сумње“, каже Томас Баер, члан владине групе која је радила на отварању досијеа нациста, „да су САД очувале контакте са нацистичким преступницима“. Можда је најружнији пример сарадња са Клаусом Барбием, познатом као „Лионски месар“.

„Частан, идеалиста... воли добро јело и пиће...“ Тако је 1952. године ЦИА окарактерисала нацистичког идеолога Емила Аугсбурга, сарадника по злу чувеног Ванзејског института, аналитичког центра СС. Одељење СС којим је командовао Аугсбург испуњавало је „посебне задатке“ – уништавање Јевреја и других „непожељних елемената“ за време Другог светског рата. У Пољској су га тражили због ратних злочина, но Аугсбургу је успело да се договори са Американцима... Године 1949. добио је посао у ЦИА као експерт за СССР.¹⁴

Откривање архива ЦИА омогућило је да светло дана угледају и документа о ратним злочинима нациста, али и нешто што је представљало врхунску тајну – коришћење шпијунске мреже нациста за рат против Совјетског савеза. Нацистима је ово била шанса да избегну затвор и они су је искористили. Тако се догодило да су у хладном рату победи-

14 Борис Грушин, „Сотрудничество американцев с фашистами“, http://www.duel.ru/200122/?22_7_6, 23/12/2010.

ли нацисти – каже Ели Розенбаум, главни „гонич нациста“, директор одељења за посебно важне послове Министарства правде. Документи који су угледали светло дана дефинитивно показују да су нацистички преступници избегли заслужене казне, зато што је ЦИА у њима видела „оружје за борбу против СССР-а“.

Одлука да се нацисти користе у борби против СССР-а је била она кап која је умногоме покварила односе САД и Совјетског савеза, али је та одлука била и основа за многа каснија кршења људских права и преступе Вашингтона у име борбе са комунизмом. „Савез са ђаволом“ послужио је за тајна, антидемократска мешања у послове других држава. Кључни човек у овом послу је био немачки генерал Рајнхард Гелен, који је током Другог светског рата командовао свим војним обавештајним групама у Источној Европи и СССР-у. Гелен је Американцима обећао формирање мреже за антикомунистичку борбу од ветерана који су служили нацистима. Без обзира на то што су по Јалтском договору САД биле дужне да СССР-у предају све заробљене немачке официре који су учествовали „у борбама на Истоку“, Гелен је брзо био пребачен у форт Хант, у Вирџинији, а одатле до запослења у ЦИА био је само корак. Покровитељ Гелена био је лично директор ЦИА, Ален Далес. Гелен се у Немачку вратио 1946. године са циљем да обнови своју шпијунску мрежу на Истоку, али овај пут у корист САД. Овај податак показује да је Вашингтон започео хладни рат много раније него што се мислило. Но, овај савез САД са нацистима показује да хладни рат није настао као последица агресивне политике Совјетског савеза, већ Вашингтона. Из базе у предграђу Минхена, Гелен је започео вербовање хиљаде ветерана ГЕСТАПО-а, Вермахта и СС. Чак су и чланови више нацистичке бирократије који су руководили административним апаратом Холокауста срдечно примљени у организацију Гелена. Елиоз Брунер, заменик Адолфа Ајхмана, мајор СС Емил Аугсбург и капетан ГЕСТАПО-а Клаус Барбие – Лионски месар, тако постају сарадници ЦИА. Гелен и његова организација потом почињу да играју важну улогу у НАТО-у, јер су две трећине информација о државама варшавског договора баш они давали. Под окриљем ЦИА, а

потом као главни секретар обавештајне службе Западне Немачке, Гелен има значајан утицај на политику САД.¹⁵

Организација Гелена је спасла на хиљаде Немаца – нациста пребацивши их у Јужну Америку или друге државе, често са одобравањем америчких тајних служби. Неки од војних „избеглица“ постали су „саветници за безбедност“ у неколико блиско-источних и латино-америчких држава, где су створили ултра-десне ескадроне смрти. На пример, Клаус Барбе је давао помоћ низу војних хунти у Боливији. Он је обучавао војнике и помагао да се сачува трговина кокаином од 1970 – 1980. године.

Да иронија буде већа, неки од Геленових агената у Европи су продужили да руководе неофашистичким организацијама које су биле прожете антиамериканизмом. Једна од последица сарадње ЦИА са Геленом је и данашња обнова фашистичког покрета у Европи, који своје корене и родослов црпи од Хитлера и Гелена. „Ово је била невероватна грешка, не толико морална и политичка, већ обавештајна“ – сматра Ричард Бретман, професор универзитета и члан групе за проучавање новодоступне архиве ЦИА.¹⁶

Године 2006. у Италији је објављен документ који сведочи о томе да је нацистички ратни злочинац Карл Хас, низ година радио за америчку обавештајну службу. Из документа се види да је мајор СС Хас почео да ради за ЦИА и да је 1947. године пребачен у Аустрију где је представљен шефу америчке војне обавештајне службе (ЦИЦ) Жозефу Петеру Луонгоу. У Аустрији је СС мајор добио нови пасош на име Џустини и поново је враћен у Италију да скупља информације о раду италијанских политичара и Комунистичких организација.

Поред тога, Хас је имао пуномоћје да у случају победе левичара на изборима брзо Американцима организује контакт са крајње десним римским групацијама ради „онемогућавања окупације“ важних институција и радио-станица.

15 Види: Зоран Милошевич, „Веймарска метафора“ и Россия, К вопросу об отношениях России и США“, у зборнику: *Традиции в контексте русской культуры*, Череповец, 2006.

16 „Скандал в США : Америка оказалась прибежищем фашистов“, <http://blog.alexv.biz/2010/11/16/skandal-v-ssha-amerika-okazalas-pribezhihem-fashistov/>

Хас је био оптужен за масовно убиство мирних становника римског реона Фосе Ардеатине у пролеће 1944. године, када су СС-овци стрељали 335 невиних људи. То је био акт освете за акцију италијанских партизана у којој је убијено 30 немачких војника.

Грегори Даглас је објавио неколико књига у САД о томе како је Вашингтон користио везе и искуство заробљеног Хенриха Милера, који је за време Другог светског рата водио тајну полицију (ГЕСТАПО). Када се прва књига појавила 1994. године, тврдње аутора ЦИА је одбацила као нетачне, што је утицало на медије да нагло смање интерес за књигу. Догодило се и супротно – почела је њена дискредитација, а архива Армије САД, где су се налазили докази о сарадњи са Милером су „изгорели у пожару“. Међутим, Даглас је дошао до дневника Милера у коме је он бележио све важне догађаје. Тако је брука избила на светло дана и више нико није порицао сарадњу ЦИА и Милера. Године 1999. дневник је и објављен и изазвао је велики политички интерес.

Милер је у марту 1945. године побегао из Берлина малим спортским авионом у Швајцарску са лажним документима. Касније су ту стигле и опљачкане драгоцености. Милер је мајсторски исценирао своје самоубиство, тако да је и сам Хитлер у то поверовао. Но, један амерички агент му је ушао у траг и 1948. године, на иницијативу Хари Трумана заврбовоао га да ради за ЦИА уз гаранцију политичког азила. Тако је Милер добио ново име, одличну кућу и високу плату, али све у тајности. Већ 6. децембра 1948. Милер је био у Вашингтону.

Милер је живео у кући у Џорџтауну, али је 1951. године прешао и кућу близу Вашингтона. Он се бавио борбом против Коминтерне. У Америци је Милер срео младу жену из виших кругова са којом се оженио.

Но, скандал се овде не завршава. Има још много важних нациста који су радили за ЦИА. Ту је био и Ото фон Болшвинг, иначе аутор плана чишћења Немачке од Јевреја. У НАСА је дуго година радио бивши руководиоца војног завода где се користио рад ратних заробљеника, Артур Рудолф. Он се бавио конструкцијом ракета. Њега називају оцем ракете Saturn 5. Ту је и злочинац Иван Демјањук, који је убијао логораше у логору Треблинка.

Према налазима познатог „ловца на нацисте“ Симона Визентала, уз помоћ америчке владе из Немачке је сакривено у САД око 30.000 хиљада хитлероваца. Тако су САД извршиле фашизацију своје политике, а гласање у Скупштини ОУН то потврђује.

Фашизација „ради Европске перспективе...“?

Ступањем у Европску унију свака држава престаје да сама формулише своју политику и прихвата обавезу да је прилагоди (и) интересима САД и водећих држава Европске уније.¹⁷ Осим тога, Европска унија спроводи политику условавања за придруживање унији, а ти „услови“ се разликују од државе до државе. Тако суседи Русије и Украјине, поред осталог, имају обавезу да радикализују своје јавно мњење у односу на „нецивилизоване“ Русе.¹⁸

Богдан Ђуровић износи занимљиву хипотезу „да се неонацистичка интернационала шири свуда где дође НАТО“. „Заправо, свуда где НАТО шири свој антируски утицај. Тако, на пример, Грузија, која је дала 700.000 бораца Црвеној армији, од којих се скоро половина није вратила кућама, буквално руши сваки траг антифашистичке борбе. Ако је Грузијац, Мингрел Милитон Кантарија, пре 66 година био један од оних који су подигли Барјак победе над Рајхстагом, данашњи председник Михаил Сакашвили наредио је да се сруши величанствени споменик у Кутаисију, подигнут у знак сећања на 300.000 погинулих припадника овог кавкаског народа. Споменик је срушен динамитом, као допринос обрачуну са „тоталитарном прошлошћу“, а том приликом погинуле су једна девојчица и њена мајка, пошто су се комади „прошлости“ разлетели више од 150 метара унаоколо.

Прибалтичке државе су посебан пример. У литванском уџбенику историје, тако, пише да су „Литванци рат дочекали са радом, јер је он спасио од руског терора“. У суседној

17 Види: Зоран Милошевић, „Србија, придруживање Европској унији и источна политика (неких) нових чланица Европске уније“, *Политичка ревија*, бр. 2, Београд, 2011.

18 Види: Момчило, Суботић, „Србија и Европска унија“, *Српска политичка мисао*, бр. 1, Београд, 2010. Упор.: Зоран Милошевић, „Европска унија и Русија – стратешко партнерство или стратешка заблуда?“, *Политичка ревија*, бр. 4, Београд, 2008.

Летонији, пак, злогласни концентрациони логор у Саласпилсу, у којем је побијено око 100.000 људи, историјске читанке називају „поправно-радним“, наводећи да су у њему боравили „криминалци, дезертери, клошари, Јевреји и остали“. Док су, са друге стране, нацистичке „Летонске легионаре красили велика издржљивост, умеће и одважност“! А у Естонији су отишли и корак даље. Њихов бивши премијер, а садашњи министар одбране, историчар по образовању Март Лар (и велики Сакашвилијев покровитељ) пише да је „нада у ослобођење букнула 22. јуна 1941. године, када је немачка војска прешла границу СССР-а“...

Да (нео)фашистичка интернационала буде у пуном саставу, побринуо се, за многе неочекивано, и актуелни румунски председник Трајан Басеску. Овај контроверзни политичар изазвао је велики дипломатски скандал када је у потпуности оправдао учешће Румуна у Другом светском рату на страни Хитлера. Гостујући, управо 22. јуна, у телевизијској емисији канала „БТВ“, изразио је пуно разумевање за одлуку ратног премијера, маршала Јона Антонескуа, који је румунским снагама наредио заузимање данашње Молдавије и делова Украјине. „И сам бих дао исту такву команду – румунски војници, наређујем да пређете Прут! Имали смо савезника. Када би били такви услови, вероватно бих тако и поступио“, искрен је био Басеску.

Ово нимало не чуди. Басеску је, наиме, својим „снагама“ одавно наредио да пређу Прут, с обзиром на то да је припајање Молдавије Румунији практично приоритет и спољне и унутрашње политике од када је он на власти.¹⁹

У Кијеву је половином јуна 2011. године, организован и спроведен „марш неонациста“ у организацији преживелих бандетероваца, који су се за време Другог светског рата борили на страни Хитлера.²⁰ Иконографија учесника марша призвала је мрачну прошлост и подсетила многе на немиле догађаје из Другог светског рата. На челу поворке била је велика фотографија украјинског фашисте, Евгенија Коно-

19 Богдан Ђуровић, „Неонацистичка интернационала“, *Печат*, бр. 173, Београд, 8. јул 2011, стр. 45.

20 Яковлев Фёдор, „Фашизм на Украине насаждается на примерах исторического идиотизма“, <http://www.km.ru/ukraine/2011/05/30/vnutripoliticheskaya-situatsiya-na-ukraine/fashizm-na-ukraine-nasazhdaetsya-na-pr>

валеца, а маршом се, заправо, обележавала 120 годишњица од његовог рођења. Учесника је било око 300, а скоро сви су носили капуљаче или заштитне маске, да се не могу препознати. Учесници марша узвикивали су борбене паролe: „Слава нацији!“, „Смрт непријатељима!“, „Кољимо Москаље!“ (погрдан назив за Русе – З.М.).²¹ И све то после 9. маја 2011. године када су у Лавову неонацисти напали учеснике прославе Дана победе, тј. борце Црвене армије који су дошли у овај град на централну прославу победе над фашизмом. Неки украјински медији су објавили податак да само у Лавову има 22.000 регистрованих неонациста, док њихов број у другим деловима Украјине није утврђен.²²

После ових догађаја у Украјини, међународни покрет „Свет без фашизма“ организовао је, 21. јуна 2011. године, округли сто у Москви на тему „Неонацизам у Источној Европи и државама бившег СССР – 70 година после“, где се покушало одговорити на неколико важних питања: Зашто се догађа реинкарнација фашизма на овом простору који је у борби против овог зла положио 27 милиона људских живота? Зашто се рехабилитују нацисти, иако су СС трупе Хитлерове Немачке од Нирнбершког суда и службено проглашене злочиначким? Како је то могуће кад се зна да су СС трупе у Белорусији и Русији извршили злочине какве свет до тада није видео? Зашто се ствара култ Организације украјинских националиста (украјинских фашиста)? И, на крају, зашто никаква аргументација не помаже у овој новој борби против неонацизма?²³

Фјодор Јаковљев²⁴ у анализи развоја фашизма у Украјини каже да се популаризација фашизма догађа као класични „историјски идиотизам“. Он каже да су догађаји у Лавову поводом 9. маја (медији су ово назвали „Лавовско бојиште“) дефинитивно потврдили значајне промене у самосвести не-

21 Александр Романов, „Москалей – на ножи!“ – требуют бандеровские недобитки, <http://www.km.ru/ukraina/2011/06/16/vnutripoliticheskaya-situatsiya-a-na-ukraine/moskalei-na-nozhi-trebuyut-banderovski>

22 Игорь Панюта, „Украина, как полигон фашизации“, 28.06.2011, <http://hvylya.org/analytics/politics/11454-ukraina-kak-poligon-fashizatsii.html>

23 Виталий Млечин, „Через 70 лет после начала Великой отечественной войны борьба против нацизма не закончена“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/06/21/pressconf200611/>

24 Яковлев Фёдор, Нав. дело.

ких Украјинаца, посебно оних на Западу земље. Никада до сада украјински фашисти нису јавно кретали да се физички обрачунавају са борцима против фашизма из Другог светског рата, као 9. маја 2011. године. При томе, сами су снимали видеокамерама свој напад и батинање старих бораца (као да тиме оправдавају уложени новац и њих!?).²⁵

Међутим, за познаваоце прилика у Западној Украјини и Украјини уопште ово није било изненађење, јер се фашизам овде негује одавно и доста успешно. То се радило пре свега давањем херојског предзнака Бандериној Организацији украјинских националиста, на званичном, државном нивоу. Бивши „нараџансти“ председник Украјине, Виктор Јушћенко, је чак прогласио „Херојима Украјине“ двојицу доказаних фашиста, Бандеру у Шухевича, а количина пропагандног материјала којим су се величали подвизи украјинских фашиста „за борбу за ослобођење Украјине“ је стваран у невероватним количинама.²⁶ Та пропаганда је, очигледно, наишла на плодно тле, не само код потомака украјинских фашиста, него и код других људи који следе унијатизам (грко-католици) и украјински национализам. Данас су припадници СС дивизије „Галичина“ за многе Украјинце јунаци које треба поштовати и следити, а то значи борити се и данас против Руса, најважнијих непријатеља украјинских фашиста.²⁷

Идејни, организациони и политички корени украјинског фашизма

Идеолог украјинског фашизма је Димитриј Донцов (пореклом Рус из породице Митка Шелкоперова), који је био шеф пропаганде у влади гетмана Скоропадског.²⁸ Он је 1926. године објавио брошуру „Национализам“ у коме је осудио „Украјински национално-патриотски покрет“ за меко-

25 Види: Зоран Милошевић, „Фашизација Украјине“, *Печат*, бр. 173, Београд, 8. јул 2011, стр. 46-48.

26 Мартынюк Виктор, „Нет смысла закрывать глаза... Нацизм пришел на Украину“, <http://www.km.ru/ukraina/2011/05/25/polozhenie-russkoyazychnogo-nase-leniya-ukrainy/net-smysla-zakryvat-glaza-natsizm->

27 Види: Зоран Милошевић, *Од Малоруса до Украјинаца*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2008.

28 Иван Симоненко, „Украинский фашизм: идейные, организационные и политические корни“, 27 октябрия 2009, <http://www.soborslav.ru/public/?item=56>

ћу и формулисао основе „новог“ украјинског национализма фашистичког типа. После тога, не без помоћи нацистичке Немачке, у Берлину је 25. јуна 1928. године створен Савез украјинских фашиста, а 3. фебруара 1929. године, у Берлину, после уједињења са другим организацијама којима је идеологија Донцова била по укусу, створена је Организација украјинских националиста (ОУН), чији је руководилац постао руководилац Украјинске војне организације (УВО), пуковник Е. Коновалец. Сви руководиоци ОУН били су грко-католици, тј. православни који су признавали папу за врховног поглавара, а по месту рођења Галичани.²⁹

Иако су украјински фашисти претендовали на целу Украјину он је по својим особеностима био заправо Галицијски (са центром у граду Лавову), јер други региони Украјине нису прихватили ову идеологију, чак ни у околним регионима (Волин и Закарпатје). Тамо где нема унијата нема ни украјинског фашизма, мада се он данас ствара великом пропагандом, огромним новцем и радом партија, медија, политичара, неких интелектуалаца и пословних људи. Рекло би се да је распрострањавање фашизма по Украјини домаћи задатак који се испуњава „ради Европске перспективе Украјине“.

Брзом ширењу фашизма у Галицији, поле 1920. године, кумовала је Грко-католичка црква, која је у овој идеологији видела шансу за продор на Исток и даље поримокатоличавање православних Руса.³⁰ Практично сви важнији руководиоци и војни команданти и командири украјинског фашизма били су школовани од Грко-католичке цркве, а већина их је и рођена и породицама унијатских свештеника. Такви су били Н. Михновски, С. Охримович, С. Ленкавски, С. Бандера и Јарослав Стецко.³¹ Чак су и значајан део финансијских средстава за своју делатност украјински фашисти добијали од Ватикана, односно Грко-католичке цркве. Тачније, новац за организације украјинских фашиста давао је лично унијатски

29 Мирослава Бердник, „Вклад украинских коллаборационистов в подготовку Германии к Великой Отечественной войне“, <http://hvylya.org/analytics/history/11363-vklad-ukrainskih-kollaboratsionistov-v-podgotovku-germanii-k-velikoj-otechestvennoj-vojne.html>

30 Види: Ф. Гальдер, *Военный дневник*. Ежедневные записи начальника генерального штаба сухопутных войск 1939–1942 гг. М., 1968–1971. Т. 2. С. 81.

31 Юрий Рубцов, „Украина в зеркале плана ‘Ост’“, <http://hvylya.org/analytics/history/11351-ukraina-v-zerkale-plana-ost.html>

митрополит Андреј Шептички. Но, важан удео у формирању и развоју украјинског фашизма (као антируске и антиправославне идеологије) имали су (полу)Пољаци, Јевген Коновалец и Николај Сциборски, полујевреј-полусловенац Рико Јариј, затим Руси, Кожевников, Костарев и Олена Телига. Један део украјинских фашиста, поред Грко-католичке цркве и Ватикана, финасирани су Пољаци, а други Немци (ОУН је на пример учествовала у стварању хитлеровског „Савеза заграничних национал-социјалиста“ (NSDAP), који од 1937. године бивају рекламирани као фашистичка интернационала.

Украјински фашизам данас

Августа 2009. године украјински фашисти славили су 126 година од рођења творца њихове идеологије, Д. Шелкоперова (тј. Д. Донцова). У слављу је учествовало мноштво политичких партија Украјине, а све је водила партија Украјински национални ансамбл (УНА), коју води Ј. Шухевич, син „хероја“ украјинског абверовца Романа Шухевича, а у манифестацију су били укључени и ђаци основних школа, па је тако 1.300 основаца из целе Украјине као награду за написане радове на задату тему доведено у Ђурин (Тернопољска област) и упознато „са традицијама украјинског фашизма“.³² Партија „Слобода“ организовала је митинг, а отворена је и гимназија у Милитополе (Запорошка област), где је учио идеолог ОУН, а све на иницијативу А. Ивченка, до недавно директора „Њефтгаза Украјине“ и партије Народни савез „Наша Украјина“, тадашњег председника В. Јушћенка. Отворне су „Школе ОУН“, који сваки семестар својим полазницима предају „Основе донцовшћине“, а организоване су на десет Универзитета у Украјини. Чак је Кијевски национални универзитет културе и уметности (15. октобра 2009. године) и Кијевски национални економски универзитет Вадима Хетмана (16. октобра 2009. године) имао предавање и идеологији ОУН. Наравно ово „просвећење“ није мимоишло и житеље других украјинских градова (чак Харкова и Черногова).

32 Президиум Международного правозащитного движения „Мир без нацизма“: „Страшное зрелище, которое наблюдали украинцы и россияне в городе Львове 9 мая, ничто иное, как возрождение нацизма“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/05/16>

Из историје је познато да је део Украјинаца следио фашистичку идеологију пред почетак и током Другог светског рата. Ако се овај процес, захваљујући традицији Западне Украјине, одржавао међу православнима који су признали папу као свог врховног поглавара (унијатима) и који је подржан од Ватикана, САД и неких других центара светске моћи, дотле је продор ове злокобне идеологије и на југ и исток земље, где никада није имала присталице, дело медија и партије „Слобода“, коју предводи извесни Тјагнибок. Овај неонациста је у Украјини постао познат као заговорник украјинског фашизма и поштовалац СС дивизије „Галичина“. Такође заговара довршење процеса стварања „украјинске нације“, а за све оне који то оспоравају захтева увуђење смртне казне („за преступ против нације и државе“). Неки други аутори примећују да је од 2006. године профашистичка „Слобода“ имала подршку крупног капитала повезаног са Западом. Из те подршке ова партија и црпи моћ.

Док је председник Украјине био Јушћенко његови медији су са поносом писали да је напад на Совјетски савез започео немачки Украјинац, тридесетогодишњи обер-лајтант Роберт Олијник, који је оборио совјетски авион-ловац над небом Западне Украјине два минута пре официјелног напада Немаца на совјете.³³ Следбеници Јушћенка до недавно су тврдили да су украјински фашисти из реда Организације украјинских националиста С. Бандере били „борци за независност Украјине“, те да су били „трећа сила“ у Другом светском рату. „Украјина је већ две деценије, а посебно после 2005. године и доласка на власт проамеричког режима Виктора Јушченка, учинила много на рехабилитацији (про)нациста и релативизацији њихових злочина. А када је и та, припремна фаза окончана, прешло се на отворену хероизацију фашистичких сатрапа – таквих озлоглашених „хероја“ попут Степана Бандере или Романа Шухевича“.³⁴

Но, историјски документи говоре јасно да су они били у служби фашизма и Хитлерове Немачке. Некада тајни, а сада доступни документи, посебно „Генерални план Исток“, који је представљен Химлеру 15. јула 1941. године предвиђао је де-

33 *Украина молодая*, № 110, 20.06.2009.

34 Богдан Ђуровић, „Неонацистичка интернационала“, *Печат*, бр. 173, Београд, 8. јул 2011, стр. 44.

портацију 80-85 посто становника Пољске, 50 посто Чешке, али и 65 посто становника Западне Украјине, дакле управо оних украјинских фашиста помагача Хитлеровој Немачкој. То, заправо, говори колико нису имали мудрости и колико су следили мржњу према Русима, а не реални живот. Подсетимо, да је у септембру 1941. године Хитлер посетио Украјину, после чега је записао: „У Кијеву је изгорео цео квартал, но у граду још живи доста људи. Они одају веома лош утисак, подсећајући на пролетере, зато њихов број треба скратити за 80 до 90 посто“, наводи др Јуриј Рубцов, историчар.

Треба ли подсетити и да су украјински фашисти, који су служили Хитлеру, желели да уз његову помоћ створе „Украјинску саборну самосталну државу“ (УССД), чија је идеологија била не само фашистичка већ и превасходно антируска. Украјински фашисти су били организовани у партију „Организација украјинских националиста“ и нису се борили само против Совјетског савеза, већ и против Пољске, 1939. године (1.300 официра и 12.000 војника). Да је и овде новац имао важну улогу сведоче архивски документи у којим се јасно види да су Немци вођи украјинских фашиста, С. Бандери, предали у априлу 1941. године 2,5 милиона марака за активизацију илегалне делатности против СССР- а у Украјини. И као што је некада Хитлер маскирао своју припрему агресије на СССР причом о „самосталној Украјини“, тако данас САД и Европска унија желе да искористе Украјинце као топовску храну за агресију на Русију. Зато обрћу тезе и чињенице и буквално хушкају Украјинце, на Русе.

Јасно је да украјински медији, односно одређени центри моћи, од Украјинаца праве будале. Овим проблемом се бавио Александар Роџерс за сајт „Хвиля“. Наиме, Роџерс тврди да у Украјини цвета митологија неслућених размера која у главама становника ове велике словенске државе прави кашу. Интересантно је, тврди Роџерс, да се ова каша уз помоћ медија и различитих „експерата“ најчешће, из тзв. невладиног сектора, прима у главама не малог броја људи.³⁵ Оно што је јуче била истина – данас није. И ништа није изостављено од преиспитивања. Просто, митологија цвета, чему доприноси

35 Александр Роджерс, „Мифотворчество: как из украинцев делают стадо баранов“, 23.06.2011, <http://hvylya.org/analytics/politics/11356-mifotvorchestvo-kak-iz-ukraintsev-delajut-stado-baranov.html>

и скрајнутост истинске науке и научника из јавног мњења. Просто у медијима гостују људи сумњивих моралних и политичких убеђења, а што је још горе стално се смењују, као и идеје које заступају. Резултат је збрка у главама Украјинаца, или каша, како каже спомињани Роџерс. Он наводи и занимљив пример. Наиме, тзв. либерали и „украјински националисти“ (заправо фашисти), сматрају да сва рудна богатства треба да припадну западним компанијама, јер оне имају традицију и умеће добре организације рада. Украјинци просто треба да раде за њих. Овај став понављају медији, невладин сектор и део „независних аналитичара“. Други пример, да би се прва жеља реализовала, потребно је развласти садашње власнике украјинских компанија, па се против њих (олигарха – што има негативну конотацију) води права кампања под оправдањем „увођења правде и социјализма“. „Украјински капитализам није прави капитализам“, он ће то бити тек кад власници ресурса и компанија постане Запад! Такође, шири се мит да само присуство „правих Украјинаца“ (са Запада Украјине – унијата) може да спречи корупцију у земљи. Но, на питање ко су били А. Кравчук, Кучма, Јушћенко (председници државе), Иљченко, Балого (у врху украјинске политике) – нема одговора (јер су били екстремни Украјинци).

„Фашизација украјинског друштва се одвија агресивно, нападачки уз примену свих пропагандних техника које нуди савремено сазнање, укључујући и билборде и средства за масовну комуникацију, али и најобичније летке, брошуре и слично“. Јаковљев тим поводом закључује: „При очувању оваквих стереотипа и агресивне идеолошке ‘обrade’ становништва за неколико година просечан члан партије ‘Слобода’ ће заиста искрено мислити, како то пише у лецима украјинских фашиста, да су војници украјинске СС дивизије „Галичина“ заједно са америчким војницима ослободили Берлин, који је окупирала Црвена армија и војска Хитлера заједно, а да је застава која је постављена на Рајхстаг била плаво-жута – данашња украјинска застава“.

На ову историјску неистину наравно нико сем Руса не реагује, јер на Западу је већ утврђен стереотип да је америчка војска ослободила Европу од фашизма, без икакве помоћи совјетске Црвене армије и СССР-а. Оне који буду негирали нову верзију украјинске историје и улоге СС дивизије „Га-

личина“ у ослобођењу Берлина ућуткиваће судовима и вишегодишњим затворским казнама – о чему се већ говори и припрема терен. „Слобода“ је већ тужила у Кијеву посланика (депутата) Врховне раде (парламента) А. Голубу због његове тврдње у једној тв емисији да је ова украјинска партија фашистичка и да спроводи политику фашизма, као и да је ова партија водила сукобе 9. маја у Лавову. При томе се адвокати „Слободе“ позивају на Европску конвенцију о заштити права човека и основних слобода и чињеницу да и у Немачкој фашисти имају право на јавни рад и политичко организовање.

Један од разлога фашизације Украјине је, свакако, потпуно одсуство (са изузетком партије „Родина“ и то само у Одеси) друштвено-политичких организација које би могле да се супротставе овом новом злу успешном антифашистичком пропагандом.

Следећи разлог фашизације Украјине је подршка овом обрасцу идеолошког и политичког мишљења скоро свих партија из Украјине, укључујући Партију региона, актуелног председника Виктора Јануковича. „Борци против фашизма“ Партије региона у школама деле књиге о „подвизима“ Организације украјинских националиста, полажу цвеће на споменике Бандери и организују концерте у част подвига украјинских фашиста током Другог светског рата. Први заменик председника Партије региона, В. Рибак, изјавио је чак да поводом одликовања („златни крст“, са образложењем „за посебне заслуге“) од ветерана СС дивизије „Галичина“ председника партије „Слобода“, О. Тјагнибука, да о томе ништа лоше не може рећи. Мали допринос отклањању Партије региона од фашистичке традиције Украјине, дао је актуелни председник Јанукович, који је поништио одлуку свог претходника о проглашењу „херојима“ С. Бандере и Шухевича, но то није дозвољено, јер је урађено под притиском Русије, а не својевољно.

Да Јанукович није искрени борац против украјинског фашизма сведочи и податак да до Дана победе 9. маја 2011. године није потписао Закон о измени закона Украјине о слављењу Победе у Великом отаџбинском рату 1941 – 1945. године који је парламент (Врховна рада) усвојио 21. априла, према ком упоредо са истицањем украјинске државне заставе треба да се истичу и симболи победе у Другом рату. И не само то, поводом 755 годишњице града Лавова, Јанукович је

истакао да је то град који за Украјину има „фундамент духовности и државности“, да је чувар „историјске свести поколења“, док су грађани Лавова (у значајном броју следбеници фашистичких вредности и идеологије) за њега увек „на стражи националних интереса Украјине“. Ако знамо да је у Лавову од грко-католика (тачније њихових спонзора Ватикана и Пољске, касније и Беча и Берлина) формирана идеологија и мит о украјинској нацији (до Октобарске револуције Украјина се звала Малорусија, а становници Малоруси), као и фашистичка идеологија и организација, онда иступи Јануковича имају више него трагичан карактер.

Одмах после немилих догађаја 9. маја 2011. године у Лавову, локална власт коју су држали украјински фашисти, обратила се председнику државе В. Јануковичу захтевом да се заложи за ослобађање *Ивана Демјањук*, који је у Немачкој осуђен за масовна убиства заробљеника у нацистичким концентрационим логорима, „јер та пресуда дели украјинско друштво и подрива имиџ наше државе на међународној арени“. Напоменимо да је намачки суд установио да је Демјањук у 1943. години (који је био припадник Организације украјинских националиста), као чувар у концентрационом логор био саучесник у убијању 28.060 Јевреја. Лавовски фашисти су се тим поводом више пута огласили демонстрирајући непоштовање одлуке немачког суда, јер је Демјањук за њих херој.

Украјински неонацисти хвале своје „хероје“ Бандеру, Шухевича, Стецка и друге, иако су били сагласни да Хитлер раздели Украјину, као и следећој употреби становника, како је то посведочио нацистички функционер Кох у штампи, новембра 1942. године: „Украјина је за нас само објект експлоатације, како бисмо могли да платимо рат, а становништво, као другостепени народ мора бити искоришћено за решавање војних задатака“. Да ова изјава Коха није његов изум сведочи и нешто ранија изјава Хитлера, кога су „украјински националисти“ прогласили, под редним бројем један, за главног атамана све козачке Украјине: „Мене Украјина интересује само као резервоар, као колонија... Од локалног становништва оставићу само младе и здраве, способне да обаве сваки посао. Остали нам нису потребни“. То је изјавио Хитлер у мају 1941. године, пре напада на СССР. Хитлер је, такође, у Генералштабу, 19. септембра 1941. године, одбацио идеју о „сло-

бодној Украјини“ уз следеће образложење: „Словени припадају породици питомих зечева. Природно стање коме теже Украјинци – то је општа дезорганизација“.

*Подришка Европске уније
украјинским фашистима*

Крајем јуна 2011. године Јохан Бекман, председник Антифашистичког комитета Финске, је изјавио, како преноси сајт „worldwithoutnazism“, „да у Европском парламенту седе посланици који се активно баве фалсификовањем историје“.³⁶ Бекман је истакао да се процес обнове фашизма догађа у целој Европи и да они који не желе да се он заиста обнови раде у оквиру организације „Свет без фашизма“, која је створена пре две године и делује у преко 30 држава света, а сада се региструје њен огранак у Француској. Фашизам постаје помодна појава у свим новопримљеним чланицама Европске уније, од Приблатичких држава до Мађарске, Румуније и Бугарске. Свуд постоји проблем појаве неонацизма и фалсификовања историје у циљу рехабилитације ове зле идеологије и њених носилаца. Тако се у оквиру те нове нацистичке идеологије пропагира став да је напад Хитлера на СССР би праведан, што је велика неистина. Такође, истиче Бекман, рехабилитује се и немачки СС, тврдњом да је то била лична Хитлерова гарда. Овде предњаче неонацисти Естоније, Летоније, Финске и Украјине фалсификујући историјску истину тврдећи да су озлоглашене СС дивизије ратовале за независност ових држава. Јасно је да је то лаж. Нису могли ратовати за независност јер није било Естоније (и других држава). Они су ратовали лично за Хитлера. Шта су они штитили? Независност? Не, они су држали конц-логоре и убијали Јевреје и Словене буквално до краја рата. Како је то могуће тврдити, на пример, код Финске, кад је финска СС дивизија ратовала у Чеченији. Другим речима, како су фински фашисти могли у Чеченији да ослобађају Финску? Јасно је да се овде ради о фалсификовању историје.

36 Вадим Колесниченко – выступления в защиту Демьянюка раскалывают украинское общество, 16. мај 2011, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/05/16>

За Бекмана је опасност од неонацизма оправдана, јер ову злу идеологију подржавају многи политички делатници у Европи, посебно у новим чланицама Европске уније. Све се то ради јер постоји план да се поново нападне Русија, а за то су потребни људи који ће из мржње ратовати против народа ове велике земље. Другим речима, неонацизам је угрожавање националне безбедности Русије – опасност рата.³⁷

Колико власти Европске уније подржавају неонацизам и фалсификовање историје, истиче Бекман, говори податак да данас деца у школама уче фалсификовану историју, уче да су есесовци хероји који су ратовали за нашу независност, а да је главни криминалац Стаљин!

Главни проблем око подршке неонацизму се налази у Европском парламенту.³⁸ Ту седе посланици који се активно баве фалсификовањем историје која је усмерена против Русије, против интереса Русије. Они се само баве лобирањем против Русије... Тако је Европарламент усвоји Резолуцију којом је изједначио нацизам и комунизам. Када се све сабере (и одузме) размах фашизма у Украјини није случајна појава, то је, цена коју ова држава мора да плати ради уласка у „обећану земљу“ – Европску унију, а та цене је садржана у животима њихових становника који морају поћи у рат – рат против браће Руса.³⁹

37 Упор.: Зоран Милошевић, „Зашто се распадају државе?“, *Национални интерес*, бр. 1, Београд, 2011, стр. 243-261.

38 Йохан Бекман: „В Европарламенте есть депутаты, которые активно занимаются фальсификацией истории“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/06/27/bekma/#more-927>

39 Да су Руси озбиљно схватили нову претњу својој безбедности, територијалном интегритету и националној култури сведочи потписана Декларација са Кином „О заједничкој одбрани у случају напада на Русију, САД и Европске уније“. Види: Зоран Милошевић, „Пут свиле и зид особености“, *Печат*, бр. 172, Београд 1. јул 2011, стр. 52-55.

Zoran Milosevic

*TOTALITARIAN MOVEMENTS
AND IDEAS IN EAST EUROPE*

Summary

Reincarnation of fascism has been happening in certain parts of Europe due to the needs of big Western capital for new raw materials and cheap labor force by taking over "Eastern European territory". In this sense the USA and the European Union has been supporting the revival of fascist traditions, that is, the hatred towards Russians among their neighbors as well as among their (in territorial sense) closer nations such as Baltic states, Ukraine, Romania...The revival of fascist traditions, among other things, has been imposed by a politics of conditioning their "joining to the European Union" for purpose of "European perspective" of these states.

Key Words: fascism, politics, Serbia, European Union, USA, Russia, contemporarity, eastern politics, political institutions

Литература

Бекман, Йохан: „В Европарламенте есть депутаты, которые активно занимаются фальсификацией истории“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/06/27/bekma/#more-927>

Бердник, Мирослава: „Вклад украинских коллаборационистов в подготовку Германии к Великой Отечественной войне“, <http://hvylya.org/analytics/history/11363-vklad-ukrainskih-kollaboratsionistov-v-podgotovku-germanii-k-velikoj-otechestvennoj-vojne.html>

Гальдер, Ф.: *Военный дневник*. Ежедневные записи начальника генерального штаба сухопутных войск 1939–1942 гг. М., 1968–1971.

- Грушин, Борис: !Сотрудничество американцев с фашистами!, http://www.duel.ru/200122/?22_7_6, 23/12/2010.
- Ђуровић, Богдан: !Неонацистичка интернационала!, *Печат*, бр. 173, Београд, 8. јул 2011.
- „Kako razlikovati novi fašizam od njegove klasične razvijene verzije“, <http://forum.srpskinacionalisti.com/viewtopic.php?f=1&t=3258#p30079>
- Колесниченко, Вадим: – выступления в защиту Демьянюка раскалывают украинское общество, 16. мај 2011, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/05/16>
- Лазић, Данило: „У мисији Новог светског поретка“, *Печат*, бр. 170, Београд, 17. јун 2011.
- Мартынюк, Виктор: „Нет смысла закрывать глаза... Нацизм пришел на Украину“, <http://www.km.ru/ukraina/2011/05/25/polozhenie-russkojazychnogo-naseleniya-ukrainy/net-smysla-zakryvat-glaza-natsizm->
- Милошевић, Зоран: „Америка и фашизам“, *Печат*, бр. 147, Београд, 2011.
- Милошевић, Зоран: „Фашизација Украјине“, *Печат*, бр. 173, Београд, 8. јул 2011.
- Милошевић, Зоран: „Ко су ‘Муслиманска браћа’“?, *Печат*, бр.171, Београд, 24. јун 2011.
- Милошевић, Зоран: „‘Веймарская метафора’ и Россия. К вопросу об отношениях России и США“, у зборнику: *Традиции в контексте русской культуры*, Череповец, 2006.
- Милошевић, Зоран: „Србија, придруживање Европској унији и источна политика (неких) нових чланица Европске уније“, *Политичка ревија*, бр. 2, Београд, 2011.
- Милошевић, Зоран: *Од Малоруса до Украјинаца*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2008.
- Милошевић, Зоран: „Европска унија и Русија – стратешко партнерство или стратешка заблуда?“, *Политичка ревија*, бр. 4, Београд, 2008.
- Милошевић, Зоран: „Зашто се распадају државе?“, *Национални интерес*, бр. 1, Београд, 2011.

- Милошевић, Зоран: „Пут свиле и зид особености“, *Печат*, бр. 172, Београд 1. јул 2011.
- Мировые войны XX века*, Кн. 3, Вторая мировая война, Исторический очерк, Москва, 2002.
- Млечин, Виталий: „Через 70 лет после начала Великой отечественной войны борьба против нацизма не закончена“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/06/21/pressconf200611/>
- Панюта, Игорь: „Украина, как полигон фашизации“, 28.06.2011, <http://hvylya.org/analytics/politics/11454-ukraina-kak-poligon-fashizatsii.html>
- Президиум Международного правозащитного движения „Мир без нацизма“: „Страшное зрелище, которое наблюдали украинцы и россияне в городе Львове 9 мая, ничто иное, как возрождение нацизма“, <http://worldwithoutnazism.wordpress.com/2011/05/16>
- Роджерс, Александр: „Мифотворчество: как из украинцев делают стадо баранов“, 23.06.2011, <http://hvylya.org/analytics/politics/11356-mifotvorchestvo-kak-iz-ukraintsev-delajut-stado-baranov.html>
- Романов, Александр: „‘Москалей – на ножи!’ – требуют бандеровские недобитки“, <http://www.km.ru/ukraina/2011/06/16/vnutripoliticheskaya-situatsiya-na-ukraine/moskalei-na-nozhi-trebuyut-banderovski>
- Рубцов, Юрий: „Украина в зеркале плана ‘Ост’“, <http://hvylya.org/analytics/history/11351-ukraina-v-zerkale-plana-ost.html>
- Стојановић, Ивица: „Глобализација – орвеловска визија економије Вавилона“, *Национални интерес*, бр. 1, Београд, 2011.
- „Скандал в США : Америка оказалась прибежищем фашистов“, <http://blog.alexv.biz/2010/11/16/skandal-v-ssha-amerika-okazalas-pribezhihem-fashistov/>
- Симоненко, Иван: „Украинский фашизм: идейные, организационные и политические корни“, 27 октября 2009, <http://www.soborslav.ru/public/?item=56>
- Суботић, Момчило: „Србија и Европска унија“, *Српска политичка мисао*, бр. 1, Београд, 2010.
- Украина молодая*, № 110, 20.06.2009.

- Фёдор, Яковлев: „Фашизм на Украине насаждается на примерах исторического идиотизма“, <http://www.km.ru/ukraine/2011/05/30/vnutripoliticheskaya-situatsiya-na-ukraine/fashizm-na-ukraine-nasazhdaetsya-na-pr>
- „Hitlerovi evropski pomagači“, 24.06.2009., <http://www.pescanik.net/content/view/3333/1134/>
- Čanović, Maja: „Koliko je fašizam koštao svet“, 09 maj 2011., <http://www.akter.co.rs/drutvo/3631-koliko-je-faizam-kotao-svet.html>
- Чуркина, Анастасия: „Америка отказалась осудить фашистов“, “РТ”, Россия, 24. 12. 2010.

Resume

Considering the fact that fascism has obviously been revived, there is a social and scientific need to make an analysis of it again. In this sense author of the text supports a hypothesis that contemporary fascism is a result of a post-modern or an aspiration of the USA and people controlling them to create a “new world” or a New World Order with one world government for our planet. In this sense fascism has been politically (mis)used, because this order needs extremists as some sort of warriors against “disobedient governments and states” in “Christian” part of the world, just like they have used Muslim extremists (from Al Qaeda to “Muslim Brothers”) in the world where there is dominant number of members of this religion.

For purpose of important argumentation to substantiate this author’s claim the author presented one event in the United Nations when Russia proposed the Resolution which invited members of the UN to fight against celebration of fascism. The Resolution was supported by 129 states and among great powers only the USA was against it. In other words, 129 states stated that they wanted to fight against celebration of fascism on their territories and America stated quite the opposite thing – that it was necessary to celebrate fascism and so it did not sign the proposed document. This is interesting in particular for the fact that the USA fought against fascism during the Second World War and

nowadays they do not mind it. Is it due to the fact that the USA is (again) placing fascists in first fighting rows against Russia?

Even Iran and Israel have reached a consent regarding this matter, which has never happened before, and America made a move against everybody.

In regard to this thing both the USA officials and the media have kept silent. However, during this year the USA published documents which proved that after the Second World War there was collaboration of this state with former fascists. This collaborations' objective was a battle against the USSR. It was collaboration with most ardent Nazi staff that was in charge for operationalization of fascist objectives into life. They made ethnic cleansing and many crimes against humanity. The USA started collaboration with these people after the break down of Nazi Germany. It is in particular interesting that Baltic SS battalions survived the war and appeared in the USA – the collaboration started with them, too, with the objective to defeat USSR.

Decision to use the Nazi people in the battle against the USSR was a decisive event which made relations between the USA and USSR deteriorate, but this decision was also a basis for various later violations of human rights and offences of Washington in the name of the battle against Communism. The "Pact with the Devil" served for secret anti-democratic involvements into the affairs of other states.

However, the USA and European Union have not given up the services of the Nazis. Development of fascism in the East of Europe, ranging from Baltic states, Ukraine and Romania to Bulgaria clearly proves that modern fascism has been supported by the USA and European Union and that their savagery and even redrawing of history in this part of the world has not been convicted by the West.